

ufuldkommen kunne opnaas ved disse Bestemmelser. Thi Strandfogden kan jo ikke uafbrudt færdes paa Stranden, særlig under Uvejrsforhold; han kan kun komme der en Gang imellem, og naar, som det ofte er Tilfældet, hans Bolig ligger langt fra Stranden, kan der undertiden gaa flere Timer, i hvilke han ikke er der. Som Følge deraf, kan det let hændes, at der hængaar flere Timer, inden en Stranding bemærkes, ja, der er endog Tilfælde, hvor der er hængaaet et helt Døgn, inden en Stranding er bleven taget fra Land. Og naar der under saadanne Omstændigheder omkommer Folk, enten ved at Skibet slaas i Stykker eller ved at de forgæves søge at redde sig, ligger det nær, at det tilskrives den virkelige ogsaa i visse Tilfælde maa tilskrives den Omstændighed, at Strandingen er bemærket for sent, eller med andre Ord, at der ikke er saa tilstrækkeligt Rystpersonale, som det kunde ønskes. Men jeg tror, det maa erkendes, at det ikke er i sin Orden, at det skal være for en Del afhængigt af Tilfældigheder, om et Skibs Stranding bemærkes saa betimeligt, at Redningsforsøg kunne anstilles, og et bedre Rystopshyn, end det Lovforslaget bestemmer, vil derfor være i meget høj Grad ønskeligt, naturligtvis ikke paa ethvert Sted og til enhver Tid — det vilde være for kostbart — men paa de mest farefulde Tider og Steder. Da dette Spørgsmaal blev fremdraget i Folketinget, htrede den højtærede Justitsminister, at en Ordning i saa Henseende vel nærmest maatte henhøre under Redningsvæsenet, og der er jo ogsaa paa Finansloven bevilget et Beløb først af 600 Kr. og senere af 1,000 Kr. aarlig til Foranstaltninger i denne Retning paa en Strækning oppe ved Stagen. Men uagtet de nu have vedværet i flere Aar, er der ikke stet nogen almindelig Ordning, som vistnok maa siges i høj Grad at tiltrænges; om den sker paa den ene eller den anden Maade, er jo af underordnet Betydning. Jeg skulde forøvrigt antage, at en hensigtsmæssig og ogsaa forholdsvis billig Maade, hvorpaa det kunde ske, var ved at der blev givet Strandfogderne fornøden Medhjælp til at patrouillere paa de Tider, da der kunde være Strandinger at befrygte — hensigtsmæssig, fordi Strandfogderne staa under Politimesteren, og ingen bedre end han kan kontrollere, om Strandvagten gør sin Pligt — og billig, for saa vidt man ellers vilde komme til at etablere en dobbelt Vagt, da Strandfogden jo ifølge Bestemmelserne i dette Lovforslag skal patrouillere paa Stranden, saa ofte han kan. Jeg vilde derfor ønske, at det maatte blive taget under nærmere Overvejelse, om der ikke kunde finde en

Ordning Sted til Supplerings af disse Bestemmelser her i Strandingssloven. For saa vidt den højtærede Minister maatte mene, at Sagen bedst henhører under Redningsvæsenet, vil jeg tillade mig at henstille, om der ikke maatte være Anledning til at konferere med den højtærede Indenrigsminister om en Ordning i den Retning.

Justitsministeren (Melleman):

Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem berørte, skal jeg bringe til Overvejelse med Indenrigsministeren. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vel nærmest maa henhøre under Indenrigsministeriet, da det jo vil medføre Pengedgifter, og alle Bevillinger til Redningsvæsenet nu en Gang høre under Indenrigsministeren. Men jeg skal, som sagt, bringe det til Forhandling med ham.

Stilling: Da dette Lovforslag var til Behandling forrige Gang her i Tinget, tilod jeg mig netop at berøre det Forhold, som nu blev omtalt af det ærede Medlem (Johnsen), og jeg henviste da til, hvorledes ved en Stranding, jeg tilfældig havde overværet, Forholdet var saaledes, at Menneskeliv gik tabt netop paa Grund af den utilstrækkelige Patrouillering. Allerede nu have Strandfogderne jo den Pligt at skulle patrouillere, men efter hvad jeg den Gang bragte i Erfaring, sker det ofte paa den Maade, at de give deres Karl eller en anden Mand Ordre til, naar det er Baalandsvind, paa enkelte Tider at gaa ned til Stranden, og saaledes var det ogsaa i det paagældende Tilfælde. Der var patrouilleret om Aftenen og om Morgenen, da Strandfogden kom op. Som Følge deraf kom Redningsbaaden for sent, og det viste sig, at 12 Menneskeliv gik tabt, rimeligvis — det mente alle — fordi der var blevet patrouilleret for lidt. Jeg formener derfor, at der maa absolut gøres noget i den Retning, saaledes at denne Vagtplicht bliver ordnet paa fyldestgørende Maade og ikke saaledes, at det som nu overlades til Strandfogden at lade andre patrouillere under saadanne Tilfælde, som her er nævnt. Det er altsaa navnlig, naar det er Baalandsvind og Strandinger kunne befrygtes, at der er Fare. Jeg vil altsaa meget henstille, at dette Forhold bliver ordnet paa tilfredsstillende Maade.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg antager, at de Forhold, hvortil den ærede sidste Taler sigtede, have været en medvirkende Grund til, at man i Folketinget har ændret Lovforslaget lidt ved at sætte den Bestemmelse ind i § 2, at Strand-